

Oči su ga pekle od dugog gledanja, ali Kirbulan nije hteo da trepće, jer se plašio da će prevideti trenutak dolaska hurga. Jedan šušanj je mogao upozoriti hurga da mu izlazak na proplanak nije bezbedan i strpljivo čekanje u zasedi je moglo biti upropašteno. Iako snažni i naoružani ostrim zubima i kandžama, hurgovi su oprezne životinje, koje su se sklanjale u sigurnost na najmanji znak prisustva drugih bića u blizini.

Nebom su se valjali teški oblaci, spajali u tamne gomile i sve više zaklanjali svetlost malih treptalica i moćne braće Mine i Šalime, sjajnih gospodara noćnog neba. Šuma i proplanak su se bojili u plavo i postajali sve tamniji.

Jedva primetno senka na suprotnom kraju proplanka je zatreperila, kratko, a onda opet postala nepokretna. Kirbulan usmeri pogled pored senke i perifernim vidom registrova hurga. Lovci su ga naučili da ne treba noću gledati direktno u predmet, nego pored, pa će se moći dovoljno jasno videti.

Životinja je njušila vazduh, ne skidajući pogled sa ošamućene ptice vezane za stubčić na sredini proplanka. Ptici je bila puštena krv i miris je privukao hurga. Zver se obližnu, isturivši dug crven jezik između vilica, pri tome otkrivajući bele zube. Žudnja za plenom je nadvladala opreznost.

U trenutku kad je hurg jurnuo ka ptici, sasvim se otkrivajući, Kirbulan zateže luk i nanišani vrhom strele ka mestu na kom se ptica nalazila. Morao je pogoditi prvom strelom, jer za drugu neće imati priliku.

Hurg je stigao do ptice i, široko razjapivši čeljusti, zagrizao je u njena leđa. Kirbulan odape strelu. Bela zmija se zabi u hurgov vrat. Zver

urliknu ispuštajući plen iz usta. Brzim udarcem šape slomi strelu, izazivajući prskanje krvi na sve strane.

Kirbualan poteže nož i potrča. Zver se okrenu ka njemu i htjede skočiti, ali pokleknu kad se osloni na prednju levu nogu. Strela je prošla kroz vrat i zabila se u rameni zglob životinje. Hurg nije bio u stanju da izvede skok.

Kirbualan se baci na hurga i zamahnu. Zver je pokušala da ga ujede za lice, ali je Kirbualan vešto izmakao glavu i gornji deo tela, padajući na hurgovu povređeno levu rame, pri tome se hvatajući slobodnom rukom za dugu dlaku. Hitro je udario nožem odozdo nagore, zabijajući sečivo između rebara u srce. Zver se ukoči, zahropta i sruši.

Kirbualan prevrnu hurga na bok i raspori mu donji deo stomaka, režući kožu između zadnjih nogu sve do repa. Iako nikada ranije nije imao priliku da raspori hurga, znao je napamet raspored unutrašnjih organa. Bezbroy puta je u mislima gledao slike hurgove unutrašnjosti, ponavljajući naučeno iz priča odraslih.

Uvukao je ruku kroz stomačnu opnu i prstima napipao jaja. Čvrsto je stegao, povukao i iz utrobe izvukao belu smežuranu masu. Brzim pokretom je odsekao žile i masu strpao u torbicu koja mu je visila oko vrata. Obrisao je nož o hurga i vratio se do mesta sa kog je odapeo strelu. Pokupio je svoje stvari i krenuo ka svetoj pećini.

Kirbualan je sedeo prekrštenih nogu, licem okrenut ka ulazu u pećinu. Poredane u krug, oko njega su se nalazile plitke posude napunjene žarom devet svetih biljaka. Iz posuda se dizao dim i ispunjavao malu pećinu teškim mirisima. Kirbualan se klatio ujednačenim ritmom napred-nazad. Iako su mu oči bile otvorene, nije jasno raspoznavao svet oko

sebe. Boje su se razlivale, stapale jedna u drugu, a onda se razdvajale, lelujale i uvijale oko njega, pa se ponovo stapale. Mogao je čuti noćne zvuke u šumi na drugoj obali reke, koja je štroptala ispred pećine, a nije mogao čuti svoje srce i šum svog disanja. Čuo je mlataranje krila noćoptica u daljini, a nije mogao čuti trljanje svojih dlanova, niti struganje vlastitih stopala o pod pećine. Stariji su ga upozorili da će se to desiti kad bude sažvakao cvet zornjače i disao dim zapaljenih svetih biljaka.

Dohvatio je sa komada kože hurgova jaja, očišćena od opni i žilica. Strpa sva tri u usta. Snaga zveri mu poče rastezati čeljusti, sprečavajući ga da zagriže. Poče snažno žvakati, plašeći se da će mu utrnulost zahvatiti i vilice. Nije osećao ukus. Masa u njegovim ustima je postala mekana i on je proguta.

Prestao se klatiti. Nije mogao pomerati ni ruke. Pomislio je da bi sad brat ubijenog hurga mogao lako da se osveti.

Iznenada mu je u stomaku buknula vatra. Kao da mu je neko sa leđa gurao zapaljenu granu kroz meso, kroz utrobu, sa namerom da je protera sasvim na prednju stranu kroz stomak.

Bol je postao nepodnošljiv, ali Kirbulan nije mogao ni da jaukne, ni da vrisne, ni da pomeri ruke i noge. Oko sebe je video stotine oštarih kuka, koje su čupale njegova creva, razvlačile ih van njegovog tela, bacale po podu i zidovima pećine, a onda ih vraćale u stomačnu duplju, na tu strašnu vatru koja ga je razdirala bolom. Kandže su otkidale komade njegovog tela, sve mišiće i kožu parale na tanke niti, a onda se sve to samo sastavljalo, da bi bilo ponovo pokidano i spaljeno.

Srce mu je stalo i počeo se gušiti bez vazduha. Pokušavao je da udahne, ali pluća ga nisu slušala. Bol se iz utrobe raširio na pluća, na ruke, na noge, na glavu. Crveni bubnjevi su sve glasnije i brže tukli

unutar glave, a tama se navlačila na oči. Umirem, pomislio je Kirbualan, hurg me ubija.

Kao što je iznenada počeo, isto tako iznenada je sav bol i nestao. Kirbualan pade na leđa kao da ga je neko udario. Žudno je udahnuo. Ispred očiju mu se razbistrilo i zvuci su se vratili. Osećao je prijatnu toplinu između nogu. Pogledao je i video sluzave fleke na unutrašnjoj strani kecelje.

Skočio je i podigao ruke ka plafonu pećine, sav razdragan. Uspeo je, uspeo je! Preuzeo je snagu zveri! Od te snage njegovo telo je počelo praviti seme!

— Kirbualan je postao muškarac! — urlao je, a pećina se orila od njegovog glasa. — Kirbualan je postao muškarac!